

Halvdelen, ere vi straks inde paa et Millionrulleri af store Dimensioner, og skulde den gaa ind med en mindre Part, lad os sige et Par Millioner eller saa, vilde den overfor danske og fremmede Kapitalister komme til at sidde som Askepot, der kunde overstemmes i alle Sager og dog havde et vist Medansvar. Det kan jeg ikke anse for heldigt, og det kan jeg ikke anse for værdigt.

I det hele ønsker jeg ikke, at den danske Stat skal være interesseret i det pekuniære Udbytte af denne Havn, og jeg skal ganske kort forklare, hvorfor jeg ikke ønsker det. Det laa ogsaa i de gode og sunde Grundtanker, der i 1906 bleve nedlagte i den vestindiske Lovgivning, at Danmark ikke tænkte sig under nogen Omstændigheder i de vestindiske Kolonier at se en Malkkeo. Naar Danmark fremdeles vil beholde de vestindiske Øer, er det med det for Øje at søge at skabe bedre Livsvilkår for deres Befolkning, med det for Øje der at have et Støttepunkt for dansk Foretagsomhed og Virksomhed paa forskellige Omraader, paa Landbrugets, paa Handelens og paa Søfartens Omraade, men ikke med det for Øje af Kolonierne at tappe Penge til den danske Stat. Derfor var man saa maadeholden i sine Fordringer til Øerne, at man paa Forhaand indrettede det saaledes, at de kun kunne give den danske Stat Udgift, men at man saa ganske vist ogsaa søger at holde denne Udgift indenfor faste og rimelige Grænser. Man satte for St. Croix 75,000 Frcs. som Bidrag til de almindelige Statsfornödenheder, og man satte foreløbigt intet for St. Thomas, fordi St. Thomas var saa fattig, at der ikke kunde være Tale om at faa noget ud af den. Nu vilde jeg mene, at de pekuniære Krav, der kunde stilles til Konsortiet, skulde være Krav, der stilledes ikke af den danske Statskasse, men til Gavn for Kolonialkasserne. Det skulde være de vestindiske Øer, der fik den fulde direkte Pengegavn af Konsortiets Virksomhed og den nye Havns Anlæg, hvis man kan bevæge Konsortiet til at yde noget saadant. Jeg har været meget interesseret for at faa Konsortiet til at yde saa meget som muligt, altsaa ikke til Staten, men til St. Thomas' Kolonialkasse, som i høj Grad kunde trænge dertil, og jeg mener ogsaa, at jeg har opnaaet adskilligt i den Henseende. Det har forbavset mig noget at høre, at saa mange ærede Medlemmer slet ikke have opdaget — i alt Fald efter deres Udtalelser at dømme —, hvad det er for over-

ordentlig store Fordele, Regeringen har opnaaet af Konsortiet med Hensyn til St. Thomas' Finanser. Det er, som om det slet ikke havde noget som helst Værd, at vi med et Slag ville løse og, hvis denne Plan bliver til Virkelighed, ogsaa kunne løse det Spørgsmaal, som spillede saa stor en Rolle under Forhandlingerne i 1906, Spørgsmaalet om Toldforholdene paa St. Thomas. Den Gang forhøjede man Tolden fra 3 pCt. til 6 pCt. Jeg har foreslaaet — og at jeg vil gøre, hvad jeg kan, for Realisationen deraf, maa ærede Medlemmer forstaa deraf, at den Tanke er min og ikke Konsortiets — at gøre St. Thomas til en Frihavn, til et fuldstændig toldfrit Territorium, i Stedet for at Konsortiet ønskede Ret til at indrette en Del af Havnen til Frihavn, hvorved det for sit Vedkommende ganske vist vilde have opnaaet de samme Fordele, som ved at hele St. Thomas bliver Frihavn, men hvorved den gamle Havn, de gamle Interesser i Charlotte Amalie vilde være blevne brøstholdne. Jeg bevægede Konsortiet til til Realisation af den store Frihavnsplan at yde St. Thomas' Kolonialkasse $\frac{1}{3}$ af Bolværksafgifterne og til, hvis dette ikke var nok, Aar for Aar 10 Aar igennem at supplere det op til 100,000 Frcs. og deponere $\frac{1}{2}$ Mill. Frcs. som Sikkerhed for, at det bliver til Virkelighed, og Tilbagebetaling skal ikke finde Sted af den oppebaarne Trediedel af Bolværksafgifterne, men kun af den oppebaarne Del af det deponerede Beløb, og kun i Tilfælde af, at Skibsafgifterne, som nu ere kalkulerede til 107,000 Frcs., komme til at give 300,000 Frcs., altsaa kun under Forudsætning af, at Havnen har vist sig at være en Succes og at have forøget Skibsfarten paa St. Thomas' Havn til næsten det tredobbelte. Jeg synes, dette er en Fordel for St. Thomas, der er til at tage og føle paa, og det forbavser mig, at forskellige ærede Medlemmer aldeles ikke have faaet Øje paa den. Jeg maa ganske vist indrømme, at naar jeg har Valget imellem enten i de første 10 Aar, som aabenbart i Forhold til hele denne Periode ere de vanskeligste, de Overgangsaar, da Havnen skal arbejde sig op, og hvor man ikke kan vente, at den fulds Forøgelse af Handel, Skibsfart og Næringsdrift paa St. Thomas kan gøre sig gældende, at sikre St. Thomas en saa overordentlig Fordel som Lettelsen for godt $\frac{1}{5}$ af dens Skattebyrde eller at faa Konsortiet til at love, at hvis Udbyttet af Havnen oversteg et vist Procentbeløb, som man dog kom til at sætte ikke alt for lavt, thi naar der er Tale om en saa